

kr. Hvad skal man egentlig give i karakter for en sådan fejlbedømmelse?

Desværre fortsætter regeringen med et alt for optimistisk skøn for betalingsbalancen i 1999 og i år 2000 i modstrid med vurderingerne bl.a. fra vismændene. Det er hele tiden gået langt værre, end regeringen har skønnet, fra et massivt overskud til et kronisk underskud.

Det hele er, som Venstre har påpeget tidligere, soldet op under højkonjunkturen, og hvad værre er, på trods af samme 5 års højkonjunktur er mere end en million danskere i den erhvervsaktive alder afhængige af overførselsindkomster; mere end 170.000 danskere er på efterløn eller overgangsydelse, og mere end 280.000 danskere er på førtidspension.

Alt for mange kræfter er blevet brugt på at forbedre ledighedsstatistikken ved at trække folk ud af statistikken og kalde dem noget andet. Alt for få kræfter er blevet brugt på at sikre, at folk finder et ståsted på arbejdsmarkedet i stedet for f.eks. førtidspension. Alt for længe har dansk økonomisk politik været baseret på, at vi har råd til det hele, mere frihed til fuld løn og mere af alting. Problemet er blot, at der ikke er dækning for de gyldne løfter i den produktion, der skal finansiere det hele, og hvad værre er, regeringens politik har været med til at begrænse udviklingsmulighederne for dansk erhvervsliv.

I det hele taget er dansk politik præget af, at der ikke finder en tilstrækkelig politisk-økonomisk prioritering sted. Det danske velfærdssystem og den danske sociale forståelse – det, man kalder den danske velfærdsmodel – består ofte af goder til raske og stærke, som egentlig kunne klare sig selv, og goderne opfattes som velerhvervede rettigheder. Derimod oplever danske borgere, der f.eks. har brug for behandling for en livstruende lidelse, at de må stille sig op i køen, og den pensionist, der er visiteret til hjemmehjælp, fordi han eller hun ikke selv fysisk er i stand til at klare sig i dagligdagen, må opleve, at hjælpen fjernes.

Det at være solidarisk og være social betyder vel, at man hjælper dem, der ikke kan selv. Der er brug for en prioriteringsdebat i dansk politik om, hvordan vi flytter offentlige ydelser fra raske danskere i arbejdsduelig alder over til dem, som ikke er raske, som ikke er i den arbejdsduelige alder, eller som ikke har mulighed for at klare sig selv uden solidarisk støtte, brug for en debat om, hvordan vi løser fremtidens store udfordring, nemlig at finansiere velfærdsgoder

i en tid, hvor der bliver flere ældre at forsørge og færre til at forsørge dem.

Den debat er startet med finansloven, og den byder vi velkommen, fordi den alvor, Venstre længe har talt om, går op for stadig flere. Vi kan kun beklage, at debatten først kommer nu, hvor hele det økonomiske råderum i Danmark er soldet op, nu, hvor det massive overskud på betalingsbalancen er soldet op og er afløst af et kronisk underskud.

Erhvervenes konkurrenceevne er reduceret med ca. 10 pct., og dansk erhvervsliv har siden 1993 tabt markedsandele på ca. 14 pct. Det overskud, man skulle have sparet op i en opgangsperiode, er i stedet soldet op i en opgangsperiode. Nu, hvor der er brug for et betalingsbalanceoverskud, eksisterer det ikke længere, og hvad værre er, den pinsepakke, som regeringen har gennemført sammen med Enhedslisten og SF, vil gøre øndt værre.

Jeg tror, det vil komme som et chok for mange danskere, når det går op for dem, hvad det egentlig er, der ligger i pinsepakken, og hvordan den rent faktisk virker: 10 mia. kr. fjernes fra virksomhederne, 30 mia. kr. tages fra pensionssparerne, 28 mia. kr. fjernes fra boligejerne. Det er fortsat sådan, at de byrdefulde negative konsekvenser for boligejerne, der indføres i de næste 3 år, er ukendt for de fleste. Familier, der har købt bolig inden for de seneste år, risikerer, at boligen ikke kan sælges, fordi prisfaldet vil medføre, at gælden i huset overstiger markedsprisen. Helt galt går det, hvis manglende deltagelse i ØMU'en medfører højere rente. Pinsepakken var det forkerte indgreb på det forkerte tidspunkt.

Venstre kan ikke alene redde Danmark fra en økonomisk nedtur, men vi kan indtil næste valg være ansvarlige og bruge vore mandater til at udbedre de værste skader, og det mener jeg at vi har gjort med de aftaler, Venstre her har indgået om finansloven for 1999.

I Venstre tager vi et medansvar for en opstramning af vilkårene for efterløn, og det gør vi, fordi udviklingen har været urovækkende. Alene fra august til november i år er skønnet for udgifterne til efterløn sat op med mere end 1 mia. kr. Selv om vi ikke i vores oplæg til finanslovforhandlingerne havde forslag om ændringer i efterlønsordningen, måtte vi konstatere, at det var nødvendigt, at der blev taget fat her og nu. Det er stramninger og omlægninger, der er målrettet mod det ønske, vi i Venstre hele tiden har haft og hele tiden har talt for,